

Cristina Andone

DAR MOTAN ÎNOATĂ

ilustrații de Emi Balint

Era o zi caldă de vară. O zi din viața unui pisoi. Negru.
Frumos. Norocos.

Dar Motan – așa se numea pisoiul – se trezi. Se întinse puțin pe-o parte, apoi se gândi: e vară, e cald, ce să fac oare? Era un pisoi de librărie, ar fi putut să citească *muște*, *furnici* sau *furnicuțe*, cum numea el acele litere drăguțe. Însă în dimineața aceea, motanul nostru nu avea chef de citit. Nici de vizitat prieteni. Nici de dormit. Pe iarbă, în fața librăriei, era o tâșnitoare. O, ce *noroc*, își zise pisoiul cel negru și hopa! la joc.

— Miiiunăăă, se opri el lângă țâșnitoare.
Aceasta înclină capul, ca o floare. Și puuf! îl stropi.
Cu apă rece, în picături mii.
Pisoiul cel negru se dădu pe spate, bucuros. Se răcorise
bine, era norocos! Acum să se întindă puțin la umbră, da,
ce frumos...

— Hei, unde ești? îl strigă Toto din librărie.
Toto era stăpânul lui Dar. Avea ochelari gri. Plus, foarte important, știa citi.
— Dar! Ce s-a întâmplat? zise băiatul și luă pisiul ud, aproape adormit. Să nu te fi-necat, nu înecat, zicea Toto, speriat.

